

Sygn. akt **XXIII Ga 1495/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Gałas
Sędziowie:	SO Monika Skalska (spr.) SO Tomasz Szczurowski
Protokolant:	Prot. Sąd. Arkadiusz Bogusz

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. D.

przeciwko J. P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 17 marca 2016 r., sygn. akt XVI GC 969/10

- zmienia zaskarżony wyrok w pkt I oraz III i oddala powództwo oraz zasądza od Ł. D. na rzecz J. P. 2417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- zasądza od Ł. D. na rzecz J. P. 3361 zł (trzy tysiące trzysta sześćdziesiąt jeden złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Tomasz Szczurowski	SSO Anna Gałas	SSO Monika Skalska
------------------------	----------------	--------------------

Sygn. akt **XXIII Ga 1495/16**

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 04 sierpnia 2010 roku Ł. D. wniósł o zasądzenie od J. P. kwoty 19204,90 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 sierpnia 2009 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazał, że pozwany pełnił funkcję członka zarządu dłużnej spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Wierzytelność została stwierdzona prawomocnym tytułem wykonawczym. Powód wskazał,

że roszczenie znajduje podstawę w subsydiarnej odpowiedzialności członków zarządu za zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

W sprzeciwie od wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwany wnosił o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych w podwójnej wysokości. W uzasadnieniu wskazał, że nie kwestionuje istnienia wierzytelności wynikającej z nakazu zapłaty z dnia 14 sierpnia 2009 roku oraz wydania przez komornika sądowego postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wobec jej bezskuteczności. Pozwany podniósł, że powód nie wykazał, iż wszystkie jego należności powstały w okresie pełnienia przez pozwanego funkcji w zarządzie dłużnej spółki.

Wyrokiem z dnia 17 marca 2016 roku Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie w pkt. I zasądził od J. P. na rzecz Ł. D. kwotę 19204,90 zł wraz z odsetkami od kwoty 17404,90 zł w wysokości odsetek ustawowych od dnia 19 lipca 2010 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od dnia 01 stycznia 2016 roku w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie do dnia zapłaty, w pkt. II oddalił powództwo w pozostałym zakresie, w pkt. III zasądził od J. P. na rzecz Ł. D. kwotę (...) tytułem zwrotu kosztów procesu, a w pkt. IV nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie 4513 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Na skutek pozwu wniesionego przez Ł. D. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w dniu 14 sierpnia 2009 roku w sprawie VII Np. 463/09 Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydał nakaz zapłaty, w którym zobowiązał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W. do zapłaty na rzecz Ł. D. kwoty:

- 13760,16 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2009 roku do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania z powodu ciężkiego naruszenia obowiązków wobec pracownika,

- 2437,18 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2009 roku do dnia zapłaty, tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy,

- 1207,56 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2009 roku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu potrącenia z wynagrodzenia za pracę,

oraz kwoty 1800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Nakaz ten postanowieniem z dnia 30 września 2009 roku został zaopatrzony w klauzulę wykonalności w zakresie pkt. 1,2, 3 i 4.

Egzekucja prowadzona przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie na podstawie wskazanego tytułu wykonawczego w sprawie KM 68/09 została umorzona postanowieniem z dnia 10 lutego 2010 roku wobec bezskuteczności dalszej egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt. 3 kpc. Komornik sądowy ustalił koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 163,43 zł, 600 zł tytułem zastępstwa egzekucyjnego oraz poprzedniej egzekucji. Komornik obciążył tymi kosztami dłużnika w całości.

Wartość sprzedaży przez (...) sp. z o. o. w W. nie mniejsza niż 60063,04 zł netto, tj. 72817,00 zł brutto była kwotą wystarczającą do zaspokojenia roszczeń powoda z tytułu niewypłaconego wynagrodzenia. Wg ustaleń Sądu Rejonowego w czasie powstania zobowiązań członkami zarządu (...) sp. z o. o. w W. ujawnionymi w KRS byli L. D., J. P. i R. G.. J. P. został powołany do pełnienia funkcji członka zarządu od dnia 06 czerwca 2008 roku. Uchwałą z dnia 23 czerwca 2008 roku nr 5/06/2008 Zgromadzenie Wspólników podjęło decyzję o przedłużeniu jego kandydatury na czas nieoznaczony. Pismem z dnia 03 czerwca 2008 roku skierowanym do zarządu spółki (...) sp. z o. o. w W. L. D. złożył oświadczenie o rezygnacji z funkcji członka zarządu. Pismem z dnia 09 czerwca 2008 roku R. G. złożył oświadczenie, iż podtrzymuje rezygnację z pełnienia funkcji członka zarządu spółki (...) sp. z o. o. w W. wnosząc jednocześnie o wykreślenie jego nazwiska z KRS.

Zgromadzenie Wspólników w dniu 23 czerwca 2008 roku podjęło uchwałę nr 5/06/2008 w której przyjęto jednogłośnie rezygnację R. G. i L. D. wobec złożenia przez w/w oświadczenia o rezygnacji z pełnienia funkcji członków zarządu. Rezygnację przyjęto w stosunku do R. G. ze skutkiem na dzień 09 czerwca 2008 roku a w stosunku do L. D. ze skutkiem na dzień 23 czerwca 2008 roku. Jednocześnie przedłużono kadencję Zarządu spółki w składzie: J. P. na czas nieoznaczony.

Dnia 1 września 2008 roku na spotkaniu odbywającym się w Ł., na którym obecni byli wszyscy udziałowcy spółki, J. P. sporządził dokument, w którym oświadczył, iż rezygnuje z funkcji członka zarządu spółki (...) sp. z o. o. w W.. Dokument ten został pokwitowany przez P. S., K. K., W. W. i L. D..

Pismem z dnia 23 marca 2009 roku J. P. poinformował Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie, XIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego, iż w dniu 01 września 2008 roku złożył rezygnację z pełnienia funkcji członka zarządu (...) sp. z o. o. w W. i do tej pory nie ujawniono zmian w rejestrze KRS w/w spółki, wobec czego dane widniejące w rejestrze nie odzwierciedlają rzeczywistego stanu faktycznego. Postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2011 roku Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie, XIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego postanowił wszcząć z urzędu postępowanie przymuszające wobec przedsiębiorcy (...) sp. z o. o. w W. i wezwać zarząd spółki do złożenia wniosku w celu wykreślenia z rejestru danych byłego prezesa zarządu J. P. w związku ze złożoną rezygnacją.

Ł. D. skierował do J. P. ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 21269,17 zł na podstawie art. 299 k. s. h. wobec bezskutecznej egzekucji z majątku (...) sp. z o. o. w W.. Powyższe wezwanie zostało odebrane w dniu 15 lipca 2010 roku.

Postanowieniami z dnia 18 i 25 października 2013 roku Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie, XIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego w sprawie o sygn. Wa XIII NsRejKRS (...) umorzył postępowanie przymuszające wobec spółki (...) sp. z o. o. w W. i dokonał z urzędu wykreślenia danych dotychczasowych członków zarządu J. P. oraz R. G. jako niezgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy wskazał, że powód w niniejszej sprawie skorzystał z trybu subsydiarnego zaspokojenia zobowiązania, który został ustanowiony w art. 299 k. s. h. W ocenie Sądu I instancji powód wykazał istnienie wierzytelności w stosunku do (...) sp. z o. o. w W. oraz bezskuteczność egzekucji tej wierzytelności. W szczególności Sąd Rejonowy wskazał, że przesłanka bezskuteczności egzekucji zobowiązania z majątku spółki została spełniona. Pozwany nie kwestionował niewykazania przez powoda tej okoliczności. Nadto nie powołał choćby jednego składnika majątku, jakim spółka dysponuje i z którego komornik mógłby prowadzić egzekucję. Zdaniem Sądu I instancji pozwany nie dostarczył materiału dowodowego uprawniającego do wyważenia możliwości wyposażeń majątku spółki w aktywa, które w sposób łatwościagalny mogłyby stanowić zaspokojenie dla roszczeń wierzyciela.

W ocenie Sądu Rejonowego przede wszystkim jednak fakt rezygnacji pozwanego z funkcji członka zarządu nie jest okolicznością zwalniającą go z odpowiedzialności za zobowiązania spółki. Wskazał, że jak wynika z załączonych do akt sprawy odpisów aktualnych KRS w chwili powstania zobowiązania pozwany J. P. był członkiem zarządu (...) sp. z o. o. w W.. Zdaniem Sądu I instancji oświadczenie pozwanego o rezygnacji z funkcji członka zarządu powinno być złożone Zgromadzeniu Wspólników, a więc organowi uprawnionemu do powoływania członków zarządu spółki, a spotkanie, które miało miejsce 1 września 2008 roku w Ł. osób będących (...) spółki (...) nie było Zgromadzeniem Wspólników uprawnionym do odebrania od pozwanego oświadczenia woli w imieniu spółki (...).

Sąd I instancji stwierdził, że złożone przez J. P. oświadczenie o rezygnacji z funkcji członka zarządu nie zostało złożone spółce reprezentowanej w tym przypadku przez Zgromadzenie Wspólników i nie zmienia tego okoliczność, że o fakcie rezygnacji J. P. zostali poinformowani wspólnicy. Sąd Rejonowy podzielił stanowisko, że skuteczne złożenie rezygnacji przez jedynego członka zarządu spółki z o. o. wymaga by dotarło ono do tego organu spółki, który powołuje zarząd, a powiadomienie wszystkich wspólników nie spełnia tego wymogu. (wyrok SN z dnia 07.05.2010r., III CSK 176/09).

W konsekwencji w ocenie Sądu I instancji rezygnacji z funkcji członka zarządu J. P. nie można uznać za skutecznie złożoną, a tym samym nie jest skuteczne powoływanie się przez niego na tę okoliczność jako przesłankę zwalniającą pozwanego z odpowiedzialności z art. 299 k. s. h.

Sąd Rejonowy ocenił, że wierzytelność powoda stwierdzona nakazem zapłaty z dnia 14 sierpnia 2009 roku istniała w czasie, w którym członkiem zarządu był pozwany. Odnosząc się do kwestii wykreślenia pozwanego z rejestru KRS dłużnej spółki postanowieniem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie, XIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego w sprawie o sygn. Wa XIII NsRejKRS (...) umarzającym postępowanie przymuszające wobec spółki (...) sp. z o. o. w W. i dokonanie z urzędu wykreślenia danych dotychczasowych członków zarządu Sąd I instancji stwierdził, że nie ma znaczenia w niniejszej sprawie. Ze względu na deklaratoryjny charakter wpisu członka zarządu do rejestru o ponoszeniu odpowiedzialności nie decyduje to, czy dana osoba figuruje czy figurowała jako członek zarządu w rejestrze przedsiębiorców. Powód wykazał zatem w ocenie Sądu Rejonowego wszystkie przesłanki odpowiedzialności pozwanego określone w art. 299 k. s. h.

Odnosząc się do podnoszonego przez pozwanego zarzutu, że nie ponosi winy za niezłożenie wniosku o ogłoszenie upadłości (...) sp. z o.o. w W., ponieważ w czasie gdy pełnił funkcję członka zarządu L. D. – wspólnik spółki – pozbawił go możliwości zapoznania się z dokumentacją spółki przez co nie miał rozeznania w stanie finansowym spółki Sąd Rejonowy podniósł, że pozwany nie udowodnił braku winy w niezgłoszeniu we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości. Przede wszystkim w ocenie Sądu pozwany nie wykazał swojego niezawinionego braku kontaktu z finansami i księgowością spółki. Oceniając postawę pozwanego Sąd uznał, że w ogóle nie wskazywał zainteresowania sprawami spółki, zwłaszcza od dnia złożenia oświadczenia o rezygnacji z funkcji członka zarządu.

Z tych względów i wobec spełnienia przesłanek odpowiedzialności pozwanego z art. 299 k.s.h. Sąd zasądził w całości kwotę główną żądania, uznając powództwo co do zasady za zasadne. W zakresie żądania zasądzenia odsetek Sąd uwzględnił powództwo w części, zaś podstawą rozstrzygnięcia był art. 481 k. c. Sąd nie uwzględnił żądania w zakresie w jakim powód domagał się zasądzenia odsetek od kwoty 1800 zł zasądzonej w nakazie zapłaty VII Np. 463/09 tytułem zwrotu kosztów procesu. W tym zakresie Sąd podzielił stanowisko Sądu Najwyższego, że przepis art. 481 § 1 k. c. który pozwala naliczać odsetki w razie opóźnienia w zapłacie nie ma zastosowania do świadczeń pieniężnych zasądzonych prawomocnym orzeczeniem o kosztach procesu (uchwała SN z dnia 20.05.2011r., III CZP 16/11). Z tego względu Sąd zasądził odsetki od kwoty łącznej 17404,90 zł. Także w zakresie daty początkowej naliczania odsetek Sąd uznał, że powodowi należą się odsetki ustawowe, ale od dnia 19 lipca 2010 roku, a nie jak żądał powód od dnia 11 sierpnia 2009 roku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zdanie drugie k. p. c. zaś na podstawie art. 83 § 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4513 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, pokrytych tymczasowo z sum Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w pkt. I i III i zarzucił mu obrazę przepisów o postępowaniu mającą istotny wpływ na wynik sprawy, polegającą na pominięciu przepisów art. 365 § 1 i art. 244 § 1 kpc przy ocenie skutków postanowienia tutejszego Sądu z dnia 25 października 2013 roku, sygn. sprawy Wa XIII Ns-Rej.KRS (...) o wykreśleniu pozwanego z rejestru KRS dłużnej spółki, co znalazło wyraz w dowolnym, pozbawionym oparcia w materiale dowodowym ustaleniu, że pozwany pozostawał członkiem zarządu w czasie powstania zobowiązań powoda. Wskazując na powyższe pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa co do kwot określonych w pkt. I wyroku i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje. W uzasadnieniu pozwany podniósł, że powołane postanowienie Sądu rejestrowego ma po pierwsze walor dokumentu urzędowego, stanowiąc dowód tego, co zostało w nim urzędowo stwierdzone, a po drugie zgodnie z art.365 § 1 kpc wiąże ono Sąd, który je wydał, a także inne sądy oraz organy państwowe. Zarzucił także, że Sąd Rejonowy nie ustalił chwili powstania zobowiązania powoda i nie przeprowadził na tę okoliczność dowodów.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie w zakresie w jakim prowadzi do zmiany zaskarżonego wyroku.

Wskazać na wstępie należy, że według treści art. 378 § 1 k.p.c. Sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji. Użyte w tym przepisie sformułowanie, że sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę "w granicach apelacji" oznacza, iż sąd ten rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestając na materiale zebrany w pierwszej instancji, ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 lutego 2013 r., III AUa 755/12).

W niniejszej sprawie zarzuty skarżącego podniesione w apelacji (jak również w postępowaniu przed Sądem I instancji) generalnie ogniskują się wokół nieprawidłowego ustalenia przez Sąd Rejonowy, iż pozwany był członkiem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w chwili powstania zobowiązania opartego na treści przepisów kodeksu pracy.

Zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą Sądu Najwyższego przesłankami odpowiedzialności przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. są: istnienie określonego zobowiązania spółki z o.o. w czasie, w którym dana osoba była członkiem zarządu spółki (a więc niepowstałego później), oraz bezskuteczność egzekucji tego zobowiązania przeciwko spółce czy to w czasie pozostawania przez tę osobę członkiem zarządu, czy to już po jej odwołaniu z zarządu. Dla przyjęcia odpowiedzialności na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. istotne jest więc by zobowiązanie spółki istniało już w okresie, w którym osoba mająca ponosić odpowiedzialność pełniła funkcję członka zarządu . Jeśli więc nawet skład zarządu spółki z o.o. zmieniał się, to odpowiedzialność na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. ponoszą osoby będące członkami zarządu w czasie istnienia zobowiązania, którego egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna. Osoba która została odwołana uchwałą wspólników z funkcji członka zarządu spółki z o.o. nie ma już od tej chwili wpływu na prowadzenie spraw spółki i nie może jej reprezentować, co musi więc wyłączać jej odpowiedzialność za zobowiązania spółki powstałe po jej odwołaniu (wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 933/00; wyrok SN z dnia 17 czerwca 2011 r. II CSK 571/10). W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty strony pozwanej nie mają na celu podważać i ingerować w treść prawomocnego nakazu zapłaty wydanego przeciwko spółce (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W., lecz jedynie wskazywały one na konieczność wykazania przez stronę powodową jednej z przesłanek odpowiedzialności członków zarządu uregulowanej w art. 299 § 1 k.s.h.

Sąd Okręgowy nie podziela oceny Sądu Rejonowego, że roszczenie powoda Ł. D. powstało w czasie, kiedy J. P. pełnił funkcję członka zarządu spółki (...). Zauważyć bowiem należy, że roszczenie powoda było roszczeniem powstałym na skutek złożenia przez Ł. D. oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę, a co nastąpiło w dniu 10 marca 2009 roku. Z tą bowiem datą powstaje roszczenie pracownika o zapłatę odszkodowania za ciężkie naruszenie obowiązków wobec pracownika, co wynika z treści art. 55 § 1¹ zdanie drugie kodeksu pracy, jak również roszczenie o zapłatę ekwiwalentu za niewykorzystany a należny pracownikowi urlop. Do czasu rozwiązania umowy o pracę pracownik może domagać się udzielenia mu urlopu, nie może żądać natomiast zapłaty ekwiwalentu za niewykorzystany urlop. Z drugiej zaś strony pozwany wykazał zdaniem Sądu Okręgowego, że skutecznie złożył oświadczenie o rezygnacji z funkcji członka zarządu 1 września 2008 roku (a zatem na ponad pół roku przed powstaniem roszczenia powoda).

Jak wynika z uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2016 roku w sprawie III CZP 89/15 oświadczenie członka zarządu spółki kapitałowej o rezygnacji z tej funkcji jest składane – z wyjątkiem przewidzianym w art.210 § 2 i art. 379 § 2 ksh – spółce reprezentowanej w tym zakresie zgodnie z art. 205 § 2 lub 373 § 2 k. s. h. W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że oświadczenie o rezygnacji członka zarządu jednoosobowego lub ostatniego członka zarządu doręczone na adres spółki dochodzi do skutku z chwilą doręczenia na adres spółki w sposób

umożliwiający podjęcie niezbędnych działań związanych z rezygnacją. Niewątpliwie w dniu 1 września 2008 roku pozwany J. P. był ostatnim członkiem zarządu spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Koniecznym było zatem ustalenie, czy oświadczenie z dnia 1 września 2008 roku, na które powoływał się zostało doręczone na adres spółki. Odpowiedź na tak postawione zagadnienie jest twierdząca.

Jak wynika bowiem z zeznań świadka K. K. (k. 116) oryginał oświadczenia J. P. o rezygnacji z funkcji członka zarządu z dnia 01 września 2008 roku miały zostać dołączone do dokumentów znajdujących się w siedzibie spółki przez L. D., który otrzymał to oświadczenie z rąk pozwanego. Fakt, że dokument ten został złożony w siedzibie spółki potwierdza zaś znajdujące się w aktach KRS spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na k.343 pismo współnika tejże spółki (...) z dnia 24 grudnia 2008 roku informujące Krajowy Rejestr Sądowy, że spółka nie może podejmować działań, albowiem nie posiada zarządu. Dowody te w ocenie Sądu Okręgowego potwierdzają, że oświadczenie J. P. o rezygnacji z funkcji członka zarządu spółki doręczone zostało na adres spółki. Tym samym stało się skuteczne przed dniem powstania wierzytelności powoda w stosunku do spółki (...). Wskazać bowiem ponownie należy, iż roszczenia powoda powstały z dniem złożenia przez niego oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia obowiązków pracodawcy.

Tym samym stwierdzić należy, że powództwo jako nieudowodnione należało oddalić w całości na podstawie art. 299 ksh w zw. z art. 6 k. c. Stosownie bowiem do treści art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Przepis art. 232 kpc stanowi natomiast, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Uwzględniając treść wskazanego wyżej przepisu, trzeba stwierdzić, że do powoda, który występuje z pozwem, należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi on swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie, jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za uznaniem powództwa za zasadne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, I CR 79/82, LEX nr 8416). Należy zaakcentować, iż zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego, a zatem to strony, a nie Sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. W związku z tym ewentualne ujemne skutki nieprzedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciężącego na niej obowiązku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 1999 roku, I CKN 415/99, LEX nr 8305). Ponadto wymaga nadmienić, iż samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenia dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p.c.) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 roku, PKN 660/00, "Wokanda" 2002/7-8/44). A skoro powód nie wykazał zasadności roszczenia opartego na treści art. 299 k. s. h. w stosunku do J. P. to powództwo należało oddalić.

Mając na uwadze całokształt powyższych okoliczności, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i powództwo oddalił.

Nadto zasądził, na mocy art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. od powoda na rzecz E. W. kwotę 2.417 zł tytułem kosztów postępowania. Ponadto zasądził, na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3361 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego. W skład tych kosztów wchodzi: opłata sądowa od apelacji w kwocie 961 zł oraz 2400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, których wysokość wynika z § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz.1800).